

Sygnatura akt XI C 1712/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 maja 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko J. M.

o zapłatę 23 427,07 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1712/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) strona powodowa (...) z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. M. na jej rzecz kwoty 23427,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 1172,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400,00 zł.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że pozwany oraz (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarli w dniu 10 marca 2008 r. umowę bankową o numerze PG\ (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Na dowód powyższego strona powodowa załączyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...)z dnia 21 sierpnia 2015 r. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał go do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...). Pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 12 września 2012 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Strona powodowa wskazała, że potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem wyżej przedstawionej umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Zdaniem strony powodowej elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny z załącznikiem w wersji papierowej. Wskazany wyciąg zawiera dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji

zawiera wyciąg niezbędnych danych, jedynie objętej pozwem sprawy, ze zbioru danych, dołączonego w formie elektronicznej do umowy cesji. Wyciąg ten jest generowany automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji jest numerem identyfikującym klienta według wierzyciela pierwotnego. Strona powodowa posiada jedynie jeden egzemplarz papierowego załącznika do umowy cesji, wobec czego nie może on zostać przedłożony w oryginale, wobec czego, na potrzeby niniejszego postępowania przedkłada wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji

Nadto strona powodowa podała, że zadłużenie pozwanego stanowiące wartość przedmiotu sporu wynosi obecnie 23427,07 zł, w tym należność główna w wysokości 12642,90 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 10784,17 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) dnia 21 sierpnia 2015 r., podpisany przez osobę upoważnioną. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej stronie powodowej wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Pozwany mimo prawidłowego wezwania nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (nie złożył odpowiedzi na pozew).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2008 r. J. M. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki w kwocie 16977,09 zł, na mocy której jako pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić pożyczkę w 60 ratach płatnych w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat.

W przypadku zwłoki z zapłaty co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności, Bank był uprawniony do wezwania pożyczkobiorcy do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Natomiast w przypadku, gdy kredytobiorca nie uregulował zaległości w tym terminie Bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia.

/dowód:

- umowa pożyczki z dnia 10.03.2008 r., k. 25-29.

W dniu 24 października 2010 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił przeciwko dłużnikowi J. M. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wskazano, że zobowiązanie dłużnika wynika z udzielenia przez Bank pożyczki na podstawie umowy nr PG\ (...) z dnia 10 marca 2008 r., na które składa się kapitał w kwocie 12642,90 zł oraz odsetki karne naliczone od dnia 25 czerwca 2010 r. do dnia 23 października 2010 r. w wysokości 838,24 zł.

/dowód:

- Bankowy Tytuł Egzekucyjny wystawiony przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. z dnia 24.10.2010 r., k. 30.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt XI Co 6640/10, nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez wierzyciela (...) Bank S.A. we W. przeciwko dłużnikowi J. M. z ograniczeniem, iż egzekucja może być na tej podstawie prowadzona do łącznej kwoty 50916,27 zł.

/dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu I Wydział Cywilny, sygn. akt XI Co 6640/10 z dnia 28.01.2011 r., k. 31.

W dniu 12 września 2012 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne wynikające z zaciągniętych i nie spłaconych pożyczek i kredytów, zgodnie z treścią załącznika nr 1 do umowy (§ 1 ust. 1 umowy). (...) Bank S.A. z siedzibą we W. oświadczył, że przenosi na Fundusz tj. (...) z siedzibą we W. wierzytelności wskazane w § 1 umowy w stosunku do dłużników, których wykaz wraz z wysokością ich zobowiązań wobec (...) Bank S.A. z siedzibą we W. stanowi załączniku nr 1 do umowy (§ 2 ust. 1 umowy). Wraz z wierzytelnościami przechodziły na stronę powodową wszelkie związane z nimi prawa, w tym w szczególności roszczenie o odsetki i opłaty windykacyjne wyspecyfikowane w załączniku nr 1 (§ 1 ust. 2 umowy).

/dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 12.09.2012 r., k. 9-10.

Strona powodowa w nieoznaczonej dacie sporządziła wydruk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym w poszczególnych rubrykach wskazano: identyfikator klienta, datę zawarcia umowy, imię i nazwisko pozwanego, PESEL, adres, kapitał, odsetki i koszty. Rubryka kapitał przedstawiała wartość 12642,90 zł, rubryka odsetki – 6376,13 zł, zaś rubryka koszty – 905,39 zł. W treści tego wydruku podano, że stanowi on automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) z dnia 12 września 2012 r.

/dowód:

- wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 11.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)”, w którym oświadczyła, że w dniu 12 września 2012 r. nabyła od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika J. M., wynikającą z zawartej w dniu 10 marca 2008 r. umowy kredytu o nr PG\ (...) w łącznej wysokości 23427,07 zł według stanu na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg, w tym: należność główna w kwocie 12642,90 zł i odsetki w kwocie 10784,17 zł.

/dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/293/72/ (...) z dnia 21. (...), k. 8.

Dnia 21 maja 2015 r. sporządzone zostało pismo skierowane do pozwanego, o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu w przypadku braku spłaty zadłużenia do dnia 29 maja 2014 r. w kwocie 22689,23 zł.

/dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 21.05.2014 r. wraz z pełnomocnictwem, k. 12-14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 23427,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podając, że wierzytelność ta wynika z umowy pożyczki o nr PG\ (...) z dnia 10 marca 2008 r. zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Według twierdzeń pozwu, strona powodowa nabyła powyższą wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. zawartej z (...) Bank S.A. we W..

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972 nr 7-8, poz. 150; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999 nr 9, poz. 30). Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Innymi słowy, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 roku, I ACa 494/13, Lex numer 1378705). Sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda zawartych w pozwie. W razie wątpliwości należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu ich wyjaśnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, Legalis nr 341672; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97, Legalis nr 345498).

W tym miejscu podkreślić należy, że w doktrynie wskazuje się, że uzasadnione wątpliwości zachodzą między innymi, gdy podane w pozwie okoliczności stoją w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.), bądź też kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego (zob. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. A. Zieliński, K. Flaga-Gieruszyńska, 2014, C.H. Beck, Legalis, art. 339 k.p.c.).

W niniejszej sprawie analiza twierdzeń strony powodowej zawartych w uzasadnieniu pozwu w zestawieniu ich z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy, doprowadziła Sąd do wniosku, że budzą one uzasadnione wątpliwości w zakresie legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, jak również istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, że nie można przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie w powyższym zakresie.

Strona powodowa swoje żądanie opierała na wyżej wskazanych dowodach z dokumentów, w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015r., wydruku o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. Ponadto powołując się na istnienie wierzytelności wobec pozwanego w stosunku do (...) Banku S.A. we W. strona powodowa przedstawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 24 października 2010 r. oraz postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. akt I Co 6640/10) nadające powyższemu tytułowi egzekucyjnemu sądową klauzulę wykonalności. Powyższe dokumenty Sąd ocenił jako wiarygodne w sensie formalnym – nie było podstaw do kwestionowania, że osoba która sporządziła te dokumenty złożyła pod nimi swój podpis, a więc przyjęto, iż dokumenty te są autentyczne.

W niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych w poczet materiału dowodowego dokumentów w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 października 2010 r. oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. akt I Co 6640/10) niewątpliwie pozostawało jedynie, że (...) Bank S.A. we W. posiadał wymagalną w stosunku do pozwanego wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr PG\ (...) z dnia 10 marca 2008 r. Natomiast - w ocenie Sądu - strona powodowa nie wykazała, aby to jej przysługiwała legitymację procesową czynną

do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności tj., aby była uprawniona do prowadzenia tego procesu. Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 r., I ACa 1202/04, LEX nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie – konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tę okoliczność. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112).

Swoje uprawnienie do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie strona powodowa opierała o nabycie od (...) Banku S.A. we W. wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r., jednakże w ocenie Sądu z przedłożonej umowy przelewu wierzytelności nie wynika, ażeby (...) z siedzibą we W. nabyła tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem przepisu ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Mają więc tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i art. 79-80 k.c.). Jednocześnie wskazać należy, że kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, także przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. zawartą pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a stroną powodową, wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r.

Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność od (...) Bank S.A. we W. względem pozwanego, wynikającą z umowy pożyczki o nr PG\ (...) z dnia 10 marca 2008 r. Z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. nie wynika, aby przedmiotem tej umowy były prawa i obowiązki wynikające z umowy nr PG\ (...) zawartej w dniu 10 marca 2008 r. pomiędzy pozwaną a (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Zasadnicza część umowy przelewu wierzytelności tj. szczegółowe określenie przelanych wierzytelności została bowiem wyłączona z jej tekstu i zawarta w załączniku nr 1 do umowy. Nie przedłożenie całej umowy przelewu wierzytelności z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i niebudzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to

dyskwalifikuje ją jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego. Co prawda strona powodowa wskazała, że posiada tylko jeden egzemplarz papierowego załącznika do umowy przelewu wierzytelności, wobec czego nie może on zostać przedłożony w oryginale, jednak w takiej sytuacji - w ocenie Sądu - strona powodowa dla wykazania przejścia wierzytelności winna przedstawić potwierdzony za zgodność z oryginałem odpis załącznika sporządzony przez uprawniony do tego podmiot. Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby nabycie przez stronę powodową wierzytelności dochodzonej pozwem.

Dowodu przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej, skuteczności cesji wierzytelności wobec pozwanego, wysokości tych wierzytelności i ich rodzaju nie stanowi również złożony do akt wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. załącznik nr 1 stanowił integralną część umowy. Tym samym wraz z umową cesji strona powodowa winna była przedłożyć załącznik nr 1 do tejże umowy w całości. Wskazać należy, iż treść wyciągu z elektronicznego załącznika nie zawiera oznaczenia załącznika numer 1 do umowy, z którego został on sporządzony. Brak jest przy tym możliwości weryfikacji czy załączona przez stronę powodową tabela faktycznie przedstawia treść załącznika nr 1, o którym mowa w umowie cesji. Wątpliwości Sądu wzbudziły także wartości wpisane w poszczególnych rubrykach wyciągu. Przede wszystkim nie wskazano co strona powodowa rozumie pod pojęciem kapitał oraz od jakiej daty i na jakiej podstawie określiła wysokość odsetek. Co więcej wskazane rubryki wyciągu z elektronicznego załącznika nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r., albowiem w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych wskazano zadłużenie wyłącznie z tytułu należności głównej oraz odsetek, zaś w wyciągu elektronicznym widnieje również pozycja koszty. Do przedmiotowego wydruku należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Powinien on zatem odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz datę jego sporządzenia. Wydruk opatrzone datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonał tego wydruku. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy ma charakter dokumentu prywatnego świadczącego o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. Przedłożony wraz z pozwem dowód w postaci „wyciągu z załącznika do umowy cesji” nie został opatrzone datą, a jego treści i forma nie pozwalają przyjąć, że druk ten stanowi odzwierciedlenie konkretnej pozycji (wierzytelności) załącznika nr 1 do umowy cesji.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma (...) S.A. z dnia 21 maja 2015 r., która stanowi jedynie dokument prywatny sporządzony przez pełnomocnika strony powodowej i jako taki nie mógł on mieć on decydującego znaczenia dla wykazania faktu przejścia na stronę powodową określonej kwotowo wierzytelności. Ponadto z pismem tego nie wynika nawet w czyim imieniu zostało ono wystosowane do pozwanego przez (...) S.A.

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności jak i zasadności oraz wysokości dochodzonego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Również wyciąg ten nie stanowi dowodu na istnienie po stronie powodowej konkretnej co do wysokości wierzytelności względem pozwanego. Wskazać należy, że w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., z którym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Dokument prywatny stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu

sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Wynikające z art. 244 § 1 k.c. domniemanie wiarygodności dokumentu urzędowego skutkujące zmianą reguły ciężaru dowodu określonej w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie ma zastosowania do wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. W świetle powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz dodatnia art. 194 ust 2 wprowadzonego art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 5 lipca 2013 r.) należy stwierdzić, że w sprawie z powództwa funduszu sekurytyzacyjnego prawidłowo sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest wystarczającym dowodem skutecznego nabycia wierzytelności, jak również nie jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności. Wskazać należy, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnych, że wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstawy dokonanych wpisów poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczającej kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy.

Reasumując, Sąd dokonując oceny dowodów w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015r., wydruku o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2012 r. uznał, że nie wykazują one okoliczności na które zostały powołane. Nie potwierdzają one bowiem faktu nabycia konkretnej wierzytelności przez stronę powodową. Niewątpliwie, jak wyżej wskazano, dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być pełna umowa przelewu wierzytelności z dołączonym do niej załącznikiem numer 1, z wyszczególnioną wierzytelnością przysługującą względem pozwanego. Z uwagi na powyższe przejście na stronę powodową wierzytelności obejmującej należność pozwanego nie zostało wykazane.

Zdaniem Sądu strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie do treści art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydyktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wierzytelności przysługującej jej rzekomo wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr PG\ (...) zawartej w dniu 10 marca 2008 r. pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. z siedzibą we W., tym samym powinna udowodnić istnienie wierzytelności, jej wymagalność i wysokość oraz ciąg czynności prowadzących do jej nabycia, skoro z faktów tych wywodzi skutki prawne. Mając na względzie powyższe rozważania stwierdzić należy, że strona powodowa nie poparła swoich twierdzeń wystarczającymi dowodami.

Tym samym, w świetle powyższych rozważań stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej roszczenie dochodzone niniejszym pozwem tj., że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w sentencji wyroku.